22/01/2019

Η πορεία εργασιών της Ι.Μ. Υπερμάχου Στρατηγού Κυριακοχωρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Του Αρχιμ Θεοκλήτου Μπρούζη

Μεταξύ ουρανού και γης στο ακρότατο χωριό του Κυριακοχωρίου που περιβάλλεται από υψιτενή όρη, πυκνόφυτα και βαθύσκια δάση, νερά που κελαρύζουν μέσα σε μια άγρια ομορφιά, που ιλιγγιά ο νους και αγάλλεται το πνεύμα, χτίζεται με πρωτοβουλία του ιερομονάχου Θεόκλητου Μπρούζη το μοναστήρι της Παναγίας. Μια απόφαση που την έκβασή της ας δικαιώσει το αβέβαιο και ασταθές μέλλον.

Το μοναστήρι αδελφώνει το φυσικό κάλλος με την πνευματική ανάταση. Θεμελιώνει το αρωγές κράτος του Θεού.

Εκεί θα ευωδιάζει το αναθρώσκον λιβάνι των κατανυκτικών προσευχών, θα αναπέμπονται τα θυελλώδη καρδιακά κεκραγάρια, σε όρθρο βαθύ θα ενώνουν τις ισχυρές φωνές των οι στρατευμένοι μοναχοί με τις αέναες προσευχές των για τη σωτηρία του σύμπαντος κόσμου.

Σε μια κοινωνία που στιγματίζεται από την ηθική αποτελμάτωση, που η σήψη και η διαφθορά κηλιδώνουν το ανθρώπινο ιδεώδες, που το λυσσαλέο κύμα της έπαρσης και θεοποίησης του εγώ εκτοπίζουν τον Θεό, που πραγματώνεται σε πελώριες διαστάσεις η αποστασία, μία νησίδα, μία όραση αναφαίνεται προσκαρτερώντας οι ενδόμυχες προσδοκίες μας την πνευματική αναρρίχηση σε κόσμους υπερφυείς, μυσταγωγικούς, παρθενικούς.

Αναγωγή στην πολυπόθητη μεταρσίωση όπου η ύπαρξή μας αποκτά την οντότητα της ευγενείας και της αληθινής σφυρηλάτησης του ανδριάντα της Θείας χάριτος. Σαν μικρός παράδεισος της Εδέμ θα ξεκουράζει τις βασανισμένες και καταπονημένες ψυχές, που βουτηγμένες στα εφήμερα τερπνά του βίου, τά άστατα και σαθρά, τα καπνώδη και λασπώδη, απώλεσαν τον προσανατολισμό τους και παραπαίουν στην ζοφώδη και ερεβώδη περιοχή της ανασφάλειάς τους, της

ταραχής, της σύγχυσης.

Ένα χέρι στιβαρό θα απλωθεί να εξάγει απ’ το χάσμα της απώλειας τον κονιορτοποιημένο σύγχρονο αδελφό, με την απεραντοσύνη της θεοδίδακτης αγάπης, την απαλοσύνη της κατανόησης, τη συντριβή του δικού μας θελήματος και την υπερτίμηση της προσφοράς και της θυσίας.

Ας προσφέρουμε σ’ αυτή την ευγενή προσπάθεια τον οβολό της δικής μας αγάπης, γιατί το έργο είναι μεν μεγαλόπνοο, μα οι συνθήκες δυσμενείς και ο χρόνος της επιτέλεσης μεγάλης διάρκειας.

Ο καλός Θεός επικροτεί, ο πολύπειρος και αξιοσέβαστος Σεβασμιώτατος το αγκαλιάζει και εμείς επαγρυπνούμε.